

الهیات مسیحی

درس ۴۵

آخرت شناسی (۶)

بررسی دیدگاه پیش-هزاره ای و دیدگاه های مصیبت باوری

این درس ششمین قسمت از مبحث آخرت شناسی، تحت عنوان بررسی دیدگاه پیش-هزاره ای و دیدگاه های مصیبت باوری، از مجموعه دروس الهیات مسیحی است.

آنچه در پنج درس قبل، از مبحث آخرت شناسی مطالعه کردیم اصولی بودند که تمام مسیحیان راست دین به آن معتقدند.

اما از آنجائیکه در بین مسیحیان، پیرامون آموزه هایی از قبیل حاکمیت هزارساله مسیح، زمان وقوع مصیبت عظیم و رستاخیزها اختلاف نظرانی وجود دارد، چند جلسه آینده رو به معرفی معروف ترین دیدگاه های، آخرت شناسی اختصاص دادیم.

این نکته حائز اهمیت است که بدونیم، اعتقاد به هر یک از این دیدگاه ها در بین مسیحیان راست دین معمول است و ارتباطی با آموزه های کاذب یا غیر مسیحی ندارد، مگر اینکه در آنها افراط و تفریط بوجود آید، که البته افراط و تفریط، هر آموزه صحیحی را به انحراف می کشاند.

پس توجه شما رو به رؤس مطالب امروز جلب می کنم.

مطالعه امروز ما در دو بخش انجام خواهد شد.

در بخش اول: دیدگاه پیش-هزاره ای رو بررسی خواهیم کرد

و در بخش دوم که تحت عنوان دیدگاههای مصیبت باوری است سه مطلب را بررسی خواهیم کرد که تحت این عناوین هستند:

(۱) دیدگاه پیش-مصیبت باوری

(۲) دیدگاه پس-مصیبت باوری

(۳) دیدگاه های مواضع میانی:

دیدگاه های مواضع میانی دارای سه مطلب هستند که شامل:

۱- دیدگاه میان-مصیبت باوری

۲- دیدگاه ربوده-شدن-بخشی

۳- دیدگاه پس-مصیبت باوری-قریب الوقوع می باشند.

قبل از هر چیزی باید اشاره کنم که خادمین، رهبران، کشیشان و حتی عالمان مسیحی خوشنام دارای یکی از دیدگاه هایی که در چند جلسه آینده به مطالعه آنها می پردازیم، هستند.

از جمله می توان به کشیشان خوشنام و عزیز ایرانی که زندگی شان را وقف و فدای خداوندشان عیسی مسیح نمودند از جمله شهید کشیش طاووس میکائیلیان، شهید کشیش مهدی دیباج، شهید کشیش هایک هوسپیان، شهید کشیش حسین سودمند و بسیاری از کشیشان دیگر نام برد.

همچنین می توان از عالمان شهیر مسیحی بین المللی از جمله، (Charles Spurgeon (1834-1892)،

(Charles Finney (1792-1875)، Charles Hodge (1797-1878)، Louis Berkhof (1873-1957)،
(George Whitefiles (1714-1770)، John Wesley (1703-1791)، Jonathan Edwards (1703-1758)
(C. S. Lewis (1881-1959)، Billy Graham (1918-2018)، Charles Taze (1852-1916)
(John MaArthur، Norman Geisler، John Ankerberg، J. I. Packer (1926)، R. C. Sproul
(Ravi Zacharias، John Piper، J. P. Moreland نام برد.

در طی سالها، مباحثات الهیات مسیحی چشمگیری در خصوص ترتیب زمانی رویدادهای مربوط به بازگشت ثانوی مسیح صورت گرفته اند. این بحث ها به طور خاص شامل دو گروه سوالات هستند.

اولین گروه سوالات در رابطه با حاکمیت یا سلطنت هزارساله مسیح (مکاشفه ۲۰:۴-۶) و گروه دوم در مورد مصیبت عظیم که در آیتی چون متی ۲۴:۲۱ به آن اشاره شده، می باشند.

سوالاتی که مربوط به گروه اول یعنی، حاکمیت یا سلطنت هزار ساله مسیح مطرح می شوند، از این قرارند:

سوال گروه اول (حاکمیت هزار ساله):

آیا حاکمیت هزارساله مسیح بر روی زمین خواهد بود؟

بازگشت ثانوی مسیح پیش یا پس از حاکمیت هزارساله خود خواهد بود؟

در پاسخ به اینگونه سوالات باید به سه دیدگاه هزاره ای اشاره کرد که از این قرارند:

دیدگاه آن عده ای که معتقدند، عیسی مسیح قبل از حاکمیت هزارساله بازگشت خواهد کرد را پیش-هزاره باوری نامیده اند که امروز به بررسی آن خواهیم پرداخت.

عده ای دیگر بر این باورند که حاکمیت هزارساله مسیح در آسمان خواهد بود و پس از خاتمه آن، بازگشت ثانوی او صورت خواهد گرفت، این نظریه را پس-هزاره باوری، نامیده اند.

و دیدگاه سوم از مسیحیان که نه به یک حاکمیت هزاره، بلکه به حاکمیتی طولانی تر عیسی مسیح و آن هم در آسمان باور دارند را ناهزاره باوری نامیده اند.

دو دیدگاه پس- هزاره ای و ناهزاره ای را در جلسه آینده بررسی خواهیم کرد.

سوالات گروه دوم که مربوط به مصیبت عظیم می شود از این قرارند.

سوال گروه دوم (مصیبت عظیم):

آیا کلیسا قبل یا بعد از مصیبت عظیم توسط مسیح از روی زمین ربوده خواهد شد؟

در پاسخ به این گونه سوالات، دو دیدگاه پیش مصیبت باوری و پس مصیبت باوری را مورد بررسی قرار خواهیم داد.

پس مطالعه مون رو با بخش اول تحت عنوان دیدگاه پیش-هزاره ای آغاز می کنیم.

بخش اول: دیدگاه پیش-هزاره ای

پیش-هزاره باوران معتقد به حاکمیت زمینی عیسی مسیح برای مدت هزارسال و یا مدت زمان طولانی هستند. پیروان این دیدگاه بر این باورند که عیسی مسیح شخصاً و جسماً باز خواهد گشت تا حاکمیت هزار ساله را بر روی زمین آغاز کند. به این ترتیب، حکومت هزارساله مسیح در آینده اتفاق خواهد افتاد.

بسیاری بر این باورند که پیش-هزاره باوری، دیدگاه حاکم در سه سده نخست حیات کلیسا بود. این دیدگاه اکثراً همراه با رایحه ای جسمانی است. تصور بر این است، که در این دوره، وفور نعمت و باروری، احیای زمین و بنای اورشلمی جلال یافته، حکم فرما خواهد شد. پیش-هزاره باوری در قرون وسطی تقریباً از نظر ها افتاد.

در حدود اواسط قرن نوزدهم، این دیدگاه در محافل محافظه کار به محبوبیت بیشتری دست یافت. بخشی از علت این امر، این بود که لیبرال هایی که دیدگاه هزار باورانه داشتند، پس-هزاره باور بودند، و بعضی از محافظه کاران هر باوری را که به لیبرالیزم مربوط می شد را مشکوک می دانستند.

علاوه بر این، رشد محبوبیت نظام تفسیر دوره گرایانه (Dispensationalist) و آخرت شناسی نیز به پیش-هزاره باوری کمک شایانی نمود.

در حال حاضر این دیدگاه، میان بابتیست های محافظه کار، گروه های پنطیکاستی و کلیساهای مستقل بنیادگرا، هواداران بسیار دارد.

آیات اصلی ای که پیش-هزاره باوران بر آنها تکیه دارند، مکاشفه ۴:۲۰-۶ می باشند، که می فرماید:

مکاشفه ۴:۲۰-۶ آنگاه تختهایی دیدم و کسانی بر آنها نشستند و به ایشان اختیار و قدرت دادرسی داده شد. سپس جانهای کسانی را دیدم که بسبب اعلام پیغام عیسی و کلام خدا سر بریده شدند. همچنین جانهای آنانی را دیدم که جاندار خبیث و مجسمه اش را نپرستیده بودند و علامتش را بر پیشانی و دستهای خود نداشتند. اینان همگی، زندگی را از سر نو آغاز کردند و با مسیح هزار سال حاکمیت نمودند. این «قیامت اول» است. قیامت بعدی در پایان آن هزار سال رخ خواهد داد؛ در آن زمان، بقیه مردگان زنده خواهند شد. خوشبخت و مقدسند آنانی که در این قیامت اول سهمی دارند. اینان از مرگ دوم هیچ هراسی ندارند، بلکه کاهنان خدا و مسیح بوده، با او هزار سال حاکمیت خواهند کرد.

پیش-هزاره باوران بر تفسیر تحت الفظی و منسجم از این آیات تاکید دارند. بنابراین، در این آیات شواهدی در خصوص حکومت دوره ای هزار ساله مسیح و دو رستاخیز، یکی در آغاز این دوره و دیگری در پایان آن، مشاهده می کنند.

استدلال پیروان پیش-هزاره، بر این است که چون فعل یونانی اِزسان، یعنی زنده شدن، در اشاره به هر دو رستاخیز بکار گرفته شده، پس این دو رستاخیز از یک نوع هستند. در نتیجه، آنها به دو قیامت از همان نوع، و دو گروه از افراد که در فاصله زمانی هزار سال از هم قرار دارند، معتقدند.

همچنین مهم است که به ماهیت هزارسال در دیدگاه پیش-هزاره ای، توجه داشته باشیم. طبق دیدگاه پیش-هزاره ای، فرمانروایی عیسی مسیح از همان آغاز حکومت هزار ساله کامل خواهد بود و شرارت بر روی زمین عملاً از میان خواهد رفت.

به این ترتیب، طبق دیدگاه پیش-هزاره باوری، حاکمیت هزار ساله، تداوم روندهای کنونی جهان نیست، بلکه گسستی کامل از شرایطی کنونی، خواهد بود.

بعنوان مثال، علی رغم شرایط و اوضاع ناامید کننده کنونی جهان، در آینده، صلح جهانی برقرار خواهد شد. این آرامش و هماهنگی جهانی، محدود به انسانها نخواهد بود.

طبیعتی که بقول کلام خدا، با درد زه و آه کشیدن منتظر خلاصی خود می باشد نیز، از لعنت سقوط، خلاصی خواهد یافت (روم ۸: ۱۹-۲۳).

علاوه بر این، حتی حیوانات هم با یکدیگر در صلح و صفا زندگی خواهند کرد (اشعیا ۱۱: ۶ و ۷، ۲۵: ۶۵)، و نیروهای ویرانگر طبیعت، آرام خواهند گرفت.

مسیحیان در این هزار سال، با مسیح حکومت خواهند کرد. گرچه ماهیت دقیق حکومت آنها مشخص نیست، با این حال، همچون پاداشی برای وفاداری خود، در جلال عیسی مسیح، سهیم خواهند بود.

پیش-هزاره باوران همچنین معتقدند که حکومت هزار ساله مسیح با مصیبت عظیمی که درست پیش از آن واقع می شود، تفاوتی چشم گیری خواهد داشت. این مصیبت عظیم، دوره ای از مصائب و تلاطمات بی سابقه از جمله، اغتشاشات کیهانی، آزار و اذیت، و رنجهای هولناک، خواهد بود.

با اینکه پیش-هزاره باوران بر سر حضور کلیسا در طی مدت مصیبت عظیم اختلاف نظر دارند، اما بر اینکه دنیا درست پیش از بازگشت مسیح و برقراری حکومت هزار ساله در بدترین شرایط خود خواهد بود، در توافقند.

در اینجا لازم است که به دیدگاه دوره گرایی (Dispensationalism) نیز توجه ای داشته باشیم.

دوره گرایی یا Dispensationalism، نظام تفسیری منسجمی است.

بطوریکه هر بخشی از اعتقادات آن به شکلی حیاتی با سایر اعتقادات، پیوند متقابل دارد. به این ترتیب، هر بخشی از آخرت شناسی نتیجه بخش دیگر آن است.

دوره گراها، نظام خود را پیش از هر چیز، روشی برای تفسیر کتاب مقدس می دانند. به دیدگاه آنان، کتاب مقدس را باید به صورت تحت الفظی یا لغوی تفسیر کرد. منظور این نیست که بخشهایی که آشکارا استعاری هستند باید لغوی تفسیر شوند، بلکه، از این نظر که، اگر مفهوم متن روشن باشد، دیگر نباید به دنبال معنی دیگری بود.

به این ترتیب، نبوت ها نیز تا حد زیادی تحت الفظی یا لغوی تفسیر می شوند.

بعنوان مثال: به تفسیر پیش-هزاره باوران، واژه "اسرائیل" در کتاب مقدس، همیشه به ملت و قوم اسرائیل و نه کلیسا اشاره دارد.

دوره گرایی در کلام خدا شواهدی می یابد که بر اساس آنها، خدا جهان را در مجموعه ای از دوره ها اداره کرده است.

این دوره ها، مراحل متوالی ای از مکاشفه خدا در نقشه نجات بخش خود، می باشند.

نجات در همه دوره های زمانی، به واسطه فیض الهی از طریق ایمان ارائه می گردد.

در خصوص تعداد دوره ها، اختلاف نظر هست، اما اکثراً بر سر هفت دوره توافق دارند. که از این قبیلند:

(۱) دوره بی گناهی / از آفرینش آدم تا سقوط او

۲) دوره وجدان / از سقوط آدم تا طوفان نوح

۳) دوره حاکمیت انسان / از طوفان نوح تا برج بابل

۴) دوره وعده الهی / از ابراهیم تا موسی

۵) دوره شریعت خدا / از موسی تا صلیب عیسی مسیح

۶) دوره فیض الهی / از صلیب مسیح تا ربوده شدن کلیسا

۷) دوره حاکمیت هزارساله مسیح / از حاکمیت هزارساله مسیح تا داوری نهایی

دوره گراها، تشخیص ارتباط بخش های کتاب مقدس با دوره های زمانی را بسیار حائز اهمیت می دانند.

بعنوان مثال: آنها معتقدند که: مسیحیان کنونی نباید بکوشند تا زندگی شان را با احکامی که ویژه دوره حاکمیت هزار ساله در آینده است، اداره کنند.

در ضمن دوره گراها تاکید بسیاری بر تمایز میان اسرائیل و کلیسا قائلند. بعضی از ایشان معتقدند، که خدا عهدی بدون قید و شرط با قوم اسرائیل بست، بعبارتی، وعده های خدا به ایشان به قوت خود باقی است. در نتیجه قوم یهود، قوم خاص خدا باقی خواهد ماند و در نهایت برکت الهی را دریافت خواهد کرد.

به نظر دوره گرایان، اسرائیل که شامل نژاد، ملت، و هویتی سیاسی است، نباید هرگز با کلیسا اشتباه گرفته شود. همچنین وعده هایی را که خدا به اسرائیل داده است نیز، نباید مربوط به کلیسا دانست. از نظر آنان، اسرائیل و کلیسا دو هویت جداگانه دارند.

چنین به نظر می رسد که خدا، در عصر حاضر، عملکرد خاص خود را با اسرائیل دچار وقفه ساخته است، اما در آینده، یعنی در دوره ای خاص، نبوت هایی که هنوز تحقق نیافته اند را، در خصوص اسرائیل و نه کلیسا به انجام خواهد رساند.

به اعتقاد دیدگاه دوره گرایان، کلیسا در نبوت های عهد عتیق مورد اشاره قرار نگرفته است، بلکه خدا در بطن تدبیر کلی اش در عملکرد با اسرائیل، پرنانتری گشوده. در این شرایط، حاکمیت هزار ساله در دوره گرایی از اهمیت خاصی برخوردار است. از این جهت که در آن زمان، وقتی کلیسا ربوده شود، خدا کار خود را با اسرائیل از سر خواهد گرفت. در نتیجه، حاکمیت هزار ساله ویژگی ای عمدتاً یهودی خواهد داشت. در آن زمان، نبوت هایی که در مورد اسرائیل تحقق نیافته اند، جامه عمل خواهند پوشید.

خب، در اینجا مطالعه بخش اول تحت عنوان دیدگاه پیش-هزاره ای را خاتمه می دهیم و به بررسی بخش دوم تحت عنوان دیدگاه های مصیبت باوری می پردازیم.

بخش دوم: دیدگاه های مصیبت باوری

همانطور که قبلاً هم اشاره شد در کلام خدا به مصیبت عظیمی که در زمانهای آخر رخ خواهد داد اشاراتی شده است. بعنوان مثال:

متی ۲۴:۲۱-۲۹ و ۲۹ در آن روز مردم به چنان مصیبتی دچار خواهند شد که دنیا آنها را بحال ندیده است و هرگز نخواهد دید. در واقع اگر خدا آن روزهای سخت را کوتاه نکند، هیچ انسانی جان سالم بدر نخواهد برد،

ولی خدا محض خاطر برگزیدگان خود، آن روزها را کوتاه خواهد ساخت... پس از آن مصیبت ها، خورشید تیره و تار شده، ماه دیگر نور نخواهد داد. ستارگان فرو خواهند ریخت و نیروهایی که زمین را نگاه داشته اند، به لرزه در خواهند آمد. (ترجمه تفسیری)

مکاشفه ۱۴:۷ اینها همان کسانی هستند که از عذاب سخت بیرون آمده اند. ایشان لباسهای خود را با خون "بره" شسته و سفید کرده اند.

از آنجائیکه بین مسیحیان، نظریات متفاوتی در رابطه با بازگشت ثانوی مسیح و زمان رخداد مصیبت عظیم وجود دارد، عالمان مسیحی، عنوان مصیبت باوری را برای این دیدگاه ها گذاشته اند که ما در این بخش به معرفی چند نمونه برجسته آن می پردازیم.

باید توجه داشت که نظریات مصیبت باوری را فقط پیش-هزاره باوران، مطرح می کنند.

همه پیش-هزاره باوران معتقدند که پیش از بازگشت مسیح، مصیبت های بزرگ به مدت هفت سال رخ خواهند داد. اما سوالی که مطرح است این می باشد، که آیا مسیح پیش، یا پس از مصیبت عظیم باز خواهد گشت تا کلیسا را از جهان ببرد.

دیدگاه پیش-مصیبت باوری، معتقد است، مسیح کلیسا را پیش از مصیبت عظیم نزد خود خواهد برد، و

دیدگاه پس-مصیبت باوری، بر این باور است که کلیسا بعد از مصیبت عظیم نزد خداوند خواهد رفت.

مواضع میانی نیز وجود دارند، که در آخر این فصل به اختصار به آنها اشاراتی خواهیم داشت.

پس در اینجا ابتدا به بررسی دیدگاه پیش-مصیبت باوری می پردازیم.

(۱) دیدگاه پیش-مصیبت باوری

پیش-مصیبت باوران به چند آموزه مشخص باور دارند.

نخستین آموزه، به ماهیت مصیبت عظیم مربوط می شود. به اعتقاد پیش-مصیبت باوران، مصیبت عظیم در تاریخ، بی سابقه بوده و دوره ای اتفاقی خواهد بود که عمل خدا با امت ها به پایان رسیده، و جهان برای رویدادهای حکومت هزار ساله آماده می باشد. آنها دوره مصیبت عظیم را، به هیچ وجه، زمانی برای شاگرد سازی مسیحیان و تطهیر کلیسا، نمی دانند.

دومین آموزه پیش-مصیبت باوران، ربوده شدن کلیسا است. به اعتقاد این گروه، مسیح در ابتدای مصیبت عظیم (یا درست پیش از آن) خواهد آمد تا کلیسا را از جهان بردارد. در این صورت، بازگشت مسیح، بطور پنهانی خواهد بود، یعنی چشم هیچ بی ایمانی آن را مشاهده نخواهد کرد. آنها می گویند که کلام خدا در این رابطه می فرماید:

اول تسالونیکیان ۱۷:۴ سپس ، ما که هنوز زنده ایم و روی زمین باقی هستیم ، همراه ایشان در ابرها ربوده خواهیم شد تا همگی ، خداوند را در هوا ملاقات کنیم و تا ابد با او باشیم.

نکته قابل توجه در دیدگاه پیش-مصیبت باوران، این است که مسیح در ربوده شدن کلیسا، به زمین نخواهد آمد. در اینجا هدف از ربوده شدن، رهایی کلیسا از مصیبت عظیم است. پیش-مصیبت باوران می گویند که پولس رسول به

مسیحیانِ کلیسای تسالونیکِی این نوید را داد که آنها، خشمی را که خدا بر بی ایمانان فرو خواهد ریخت، تجربه نخواهند کرد: در این رابطه به این آیات اشاره دارند:

اول تسالونیکیان ۹:۵ از یاد نبریم که خدا ما را برگزیده تا زیر غضب خود قرار دهد، بلکه ما را انتخاب نموده تا بوسیله خداوند ما عیسی مسیح نجات دهد. (ترجمه تفسیری)

اول تسالونیکیان ۱۰:۱ او (عیسی مسیح) تنها کسی است که ما را از مجازات هولناک آخر زمان نجات خواهد داد. (ترجمه تفسیری)

وقوع وقایع در دیدگاه پیش-مصیبت باوری به این صورت خواهد بود که ابتدا کلیسا ربوده می شود و عیسی مسیح را در هوا ملاقات می کند، سپس مصیبت عظیم آغاز می شود، و پس از آن، عیسی مسیح به زمین بازگشت کرده و هزار سال حاکمیت خواهد داشت و در پایان آن، داوری نهایی صورت خواهد گرفت، سپس ابدیت آغاز می گردد.

بنابراین، پیش-مصیبت باوران به دو مرحله بازگشت مسیح و سه قیامت معتقدند.

اولین قیامت، قیامت عادلان به هنگام ربوده شدن خواهد بود، زیرا از نظر آنان، پولس تعلیم داد که ایماندارانی که در آن زمان زنده باشند، بر ایماندارانی که مرده اند پیشی نخواهند گرفت.

قیامت دوم: که قیامت مقدسین نام دارد، در انتهای مصیبت عظیم می باشد و مربوط به مقدسینی است که در طی مصیبت عظیم وفات یافته اند، و

قیامت سوم: که قیامت بی ایمانان می باشد، در انتهای حاکمیت هزار ساله صورت خواهد گرفت.

لازم به یادآوری است که، دیدگاه پیش-هزاره ای بدلیل ارتباط تنگاتنگی که با نظریه دوره گرایی دارد، بین اسرائیل و کلیسا تمایز قائل است، در نتیجه، مصیبت عظیم، یک رخداد انتقالی از کار خدا با کلیسا و برقراری ارتباطش با قوم برگزیده اش، ملت اسرائیل، می باشد.

از آنجائیکه بازگشت مسیح در هوا برای برداشتن کلیسا از زمین، پیش از مصیبت عظیم واقع خواهد شد، پیش-مصیبت باوری، بر بازگشت قریب الوقوع عیسی مسیح تاکید بسیاری دارد.

بنابراین، آمدن مسیح در هوا برای کلیسا هر لحظه، ممکن است رخ دهد.

پیش-هزاره باوران در رابطه با بازگشت قریب الوقوع مسیح در هوا و ربوده شدن کلیسا می گویند که، عیسی شنوندگان خود را ترغیب کرد که بیدار باشند، زیرا زمان بازگشت او را نمی دانند.

متی ۱۳:۲۵ پس شما بیدار بمانید و آماده باشید چون نمی دانید در چه روز و ساعتی من باز می گردم.
(ترجمه تفسیری)

مثل ده باکره نیز، همین پیام را منتقل می سازد. درست مانند زمان نوح، هیچ نشان هشداردهنده ای نخواهد بود.

متی ۲۴:۳۶-۳۹ اما هیچکس نمی داند چه روزی و چه ساعتی دنیا به آخر خواهد رسید، حتی فرشتگان هم نمی دانند، فرزند خدا نیز از آن بی خبر است. فقط پدرم خدا آن را می داند. «در آن زمان، مردم دنیا سرگرم عیش و نوش، مهمانی و عروسی خواهند بود، درست همانطور که در زمان نوح قبل از آمدن طوفان بودند در آن وقت کسی باور نمی کرد که واقعاً طوفانی در کار باشد، تا آن که طوفان آمد و همه آنان را برد. آمدن من نیز چنین خواهد بود. (ترجمه تفسیری)

در متی ۲۴:۴۳ می خوانیم که آمدن خداوند مانند دزد در شب خواهد بود. و متی ۲۴:۴۵-۵۱ می گوید مانند اربابی که بطور غیر منتظره باز می گردد، می باشد.

کلام خدا می گوید، جدایی ناگهانی ای خواهد بود، بطوریکه، از دو مرد که در مزرعه و دو زن که در آسیاب مشغول کارند، یکی از آنها برداشته و دیگری وا گذاشته خواهد شد. از آنجائیکه این امر می تواند هر لحظه اتفاق بیفتد، پس ضروری است بیدار بوده، سخت مشغول خدمت باشیم. به همین دلیل، بازگشت مسیح قریب الوقوع است.

به عقیده پیش-مصیبت باوران، کلیسا فقط زمانی می تواند امیدی مبارک داشته باشد (تیطس ۲:۱۳) که رویداد بعدی ای که قرار است اتفاق بیفتد، همانا بازگشت مسیح باشد.

اگر قرار می بود که ظهور دجال یا ضد مسیح و مصیبت عظیم رویدادهای بعدی باشند، مطمئناً پولس رسول در رسالاتش به مسیحیان هشدار می داد که منتظر رنج، آزار و مصیبت هایی که بزودی خواهند رسید، باشند، در صورتیکه به آنان چنین گفت:

اول تسالونیکیان ۱۴:۱۸ پس با این سخنان ، یکدیگر را تشویق کنید و تسلی دهید.

در آخر باید گفت که پیش-مصیبت باوران معتقدند که دست کم دو داوری وجود خواهد داشت. **اولین داوری** زمانیست که، کلیسا به هنگام روبرو شدن به پاداش وفاداری خود به عیسی مسیح خواهد رسید. **دومین داوری** مربوط به بی ایمانان است.

با این گفته مطالعه پیش-مصیبت باوری را خاتمه می دهیم و به مطالعه دومین دیدگاه، تحت عنوان دیدگاه پس-مصیبت باوری می پردازیم.

۲) دیدگاه پس-مصیبت باوری

ترتیب وقوع وقایع در دیدگاه پس-مصیبت باوری به این صورت است که عیسی مسیح پس از مصیبت عظیم همراه با ایماندارانش باز خواهد گشت تا بر زمین پادشاهی کند. در پایان آن، داوری نهایی صورت خواهد گرفت، سپس ابدیت آغاز می گردد.

پیروان پس-مصیبت باوران به چند دلیل از کاربرد واژه روبرو شدن اجتناب می کنند.

اولین دلیل اینکه: اصطلاح روبرو شدن کلیسا در کتاب مقدس به کار گرفته نشده، و

دومین دلیل: این است که رهایی کلیسا از مصیبت عظیم، با جوهر پس-مصیبت باوری در تضاد است.

در اینجا به ویژگی های اعتقادات پس-مصیبت باوران اشاراتی می کنیم.

نخستین ویژگی پس-مصیبت باوری این است که

پس-مصیبت باوران، تفسیر تحت الفظی یا لغوی کمتری از رویدادهای زمانها آخر، در مقایسه با پیش مصیبت باوران دارند.

بعنوان مثال مقایسه ای بر چند نمونه از تفسیر آنان اشاره می کنم: مثلاً

پیش-مصیبت باوران کلمه عبری شابوئا (یعنی هفته) را در دانیال ۹:۲۷ دال بر این می دانند که مصیبت عظیم به طور تحت الفظی هفت سال به طول خواهد انجامید،

اما پس-مصیبت باوران معتقدند که مصیبت عظیم، نه لزوماً هفت سال بلکه، مدتی طولانی تر طول خواهد کشید.
نکته دیگر اینکه:

پیش-مصیبت باوران عموماً برداشت ملموسی از حاکمیت هزار ساله دارند. برای مثال، به نظر ایشان، حاکمیت هزار ساله، همانطور که در زکریا ۴:۱۴ آمده، زمانی آغاز خواهد شد که پاهای مسیح به طور تحت الفظی بر کوه زیتون قرار بگیرد.

اما درک پس-مصیبت باوران از حاکمیت هزار ساله ماهیتی کلی تر دارد. برای مثال، این حاکمیت الزاماً هزار سال طول نخواهد کشید.

طبق نظر پس-مصیبت باوران، کلمه "برگزیدگان" در متی ۲۴ را باید در پرتو کاربرد آن، در جاهای دیگر کتاب مقدس درک نمود که در آنها، منظور از واژه "برگزیدگان"، اشاره به ایمانداران به مسیح دارد، در نتیجه کلیسا در طول مصیبت عظیم حضور خواهد داشت و آن را تجربه خواهد کرد.

به اعتقاد پس-مصیبت باوران، از روز پنطیکاست به بعد، کلمه "برگزیدگان" به کلیسا اشاره دارد. در نتیجه خداوند، کلیسا را در طول مصیبت عظیم حفظ خواهد کرد، اما آنرا از مصیبت بیرون نخواهد آورد.

نکته دیگر اینکه، پس-مصیبت باوران، میان غضب خدا و مصیبت عظیم، تمایز قائلند.

بطوریکه می گویند، در کتاب مقدس گفته می شود که غضب خدا بر شریکان خواهد آمد.

بعنوان مثال:

یوحنا ۳:۳۶ آنکه به پسر ایمان نیاورد حیات را نخواهد دید، بلکه غضب خدا بر او می ماند.

رومیان ۱:۱۸ خدا خشم و غضب خود را بر تمام اشخاص گناهکار و نادرست که از حقیقت گریزانند، نازل می کند.

از سوی دیگر، در آیات بشماره از جمله رومیان ۹:۵، اول تسالونیکیان ۱:۱۰ و ۹:۵ گفته شده که ایمانداران متحمل غضب خدا نخواهند شد چون به وسیله مسیح از غضب، نجات خواهند یافت.

در صورتیکه، کتاب مقدس روشن ساخته که مسیحیان در روزهای آخر، مصیبت ها را تجربه خواهند کرد.

متی ۲۴:۹، ۲۱، ۲۹، ۲۴ آنگاه شما (مسیحیان) را شکنجه داده، خواهند کشت و تمام دنیا از شما متنفر خواهند شد، زیرا شما پیرو من می باشید. ... چون در آن روزها مردم به چنان مصیبتی دچار خواهند شد که دنیا آنرا تابحال ندیده است و هرگز نخواهد دید. ... پس از آن مصیبتها، خورشید تیره و تاریک شده، ماه دیگر نور نخواهد داد. ستارگان فرو خواهند ریخت و نیروهایی که زمین را نگاه داشته اند، به لرزه در خواهند آمد. (ترجمه تفسیری)

مزمور ۱۳:۱۹ و ۲۴-۲۵ چون آن روزها بقدری وحشتناک خواهد بود که از وقتی خدا جهان را آفرید تاکنون نظیر آن پیش نیامده و دیگر هرگز پیش نخواهد آمد. ... پس از این مصیبتها، خورشید تیره و تاریک خواهد شد و ماه دیگر نخواهد درخشید، ستاره ها خواهند افتاد و آسمان دگرگون خواهد شد. (ترجمه تفسیری)

مکاشفه ۱۴:۷ اینها (مسیحیان) همان کسانی هستند که از عذاب سخت بیرون آمده‌اند. ایشان لباس‌های خود را با خون "بره" شسته و سفید کرده‌اند. (ترجمه تفسیری)

باید توجه داشت که در دیدگاه پس-مصیبت باوری، مصیبت عظیم غضب خدا نیست، بلکه غضب شیطان، دجال و شریران، بر قوم خداست.

کما اینکه مسیحیان در طول قرون و اعصار، زحمات و مصیبت‌ها را تجربه کرده‌اند. عیسی در یوحنا ۳۳:۱۶ در این رابطه چنین پیشگویی کرد:

یوحنا ۳۳:۱۶ در جهان برای شما زحمت خواهد بود.

*** اشارات مهم دیگر عبارتند از اعمال ۲۲:۱۴، رومیان ۵:۳، اول تسالونیکیان ۳:۳، اول یوحنا ۲:۲۲، ۱۸:۴، و دوم یوحنا ۷.

پس-مصیبت باوران همچنین در این رابطه، بطور کلی میان زحمات، جفا و مصیبت عظیمی که در آخرت رخ خواهند داد، تفاوتی به لحاظ درجه یا شدت و نه نوع آنها، قائلند.

به عقیده آنان، از آنجائیکه کلیسا در تمام طول تاریخ متحمل مصیبت شده، تعجب آور نیست که مصیبت عظیم را نیز تجربه کند.

بنابراین، پس-مصیبت باوران تصدیق می‌کنند که کتاب مقدس در باره ایماندارانی سخن می‌گوید که از مصائب قریب الوقوع نجات یافته و حفظ خواهند شد.

بعنوان مثال، عیسی در لوقا ۳۶:۲۱ به شاگردان خود می‌فرماید:

لوقا ۳۶:۲۱ پس در هر وقت دعا کرده، بیدار باشید تا شایسته آن شوید که از جمیع این چیزهایی که به وقوع خواهد پیوست نجات یابید و در حضور پسر انسان بایستید. (ترجمه کلاسیک)

کلمه یونانی که "کفتوگو" که در اینجا نجات یا رهایی ترجمه شده، به مفهوم رهایی یافتن از بحبوحه یا از میان وضعیت یا شرایطی خاص هست. این واژه در ترجمه مژده "پشت سر گذاشتن" و در ترجمه هزاره نو "در امان ماندن"، ترجمه شده است. همین واژه در مکاشفه ۱۰:۳ "محفوظ نمودن"، ترجمه شده است.

بنابراین، پس-مصیبت باوران استدلال می‌کنند که کلیسا نه اینکه از مصیبت عظیم دور نگاه داشته شده، بلکه با عبور از بحبوحه مهلک آن محفوظ خواهد ماند. در این زمینه، ایشان تجربه بنی اسرائیل در طول بلاهای مصر را یادآوری می‌کنند.

علاوه بر این، پس-مصیبت باوران برداشت متفاوتی از اشاره ای پولس در اول تسالونیکیان ۱۷:۴ که به ملاقات خداوند در هوا کرده است، دارند.

اول تسالونیکیان ۱۷:۴ سپس ، ما که هنوز زنده ایم و روی زمین باقی هستیم ، همراه ایشان در ابرها ربهوده خواهیم شد تا همگی ، خداوند را در هوا ملاقات کنیم و تا ابد با او باشیم.

همانطور که قبلاً هم اشاره شد، پیش-مصیبت باوران معتقدند که اول تسالونیکیان ۱۷:۴ به ربهوده شدن کلیسا اشاره می‌کند. به باور آنها، در این رویداد، مسیح مخفیانه خواهد آمد تا ایماندارانش را با خود در ابرها برآید و ایشان را تا به انتهای مصیبت عظیم، در آسمان نزد خود نگاه دارد.

اما پس-مصیبت باوران مانند جرج لُد، بر اساس سایر کاربردهای کلمه یونانی "آپانتسیس" یعنی ملاقات کردن، با برداشت پیش-مصیبت باوران مبنی بر ربوده شدن، مخالف اند.

استدلال پس-مصیبت باوران بدین شرح است که برای درک بهتر اول تسالونیکیان ۴:۱۷، بهتر است که به کاربردهای دیگر واژه یونانی "آپانتسیس"، در سایر بخشهای عهدجدید نگاهی بیاندازیم.

بعنوان مثال: متی ۶:۲۵ در مَثَلِ باکره های دانا و نادان، که البته به مبحث آخرت شناسی هم مربوط می شود، چنین می خوانیم:

متی ۶:۲۵ و در نصف شب صدایی بلند شد که، اینک، داماد می آید. به استقبال وی بشتابید. (ترجمه کلاسیک)

روشن است که در اینجا، منظور از استقبال کردن، ربوده شدن یا به مکان دیگری نقل مکان کردن نیست، بلکه باکره ها پس از استقبال داماد، به همراه او به ضیافت عروسی بر می گردند.

کاربرد دیگر کلمه یونانی "آپانتسیس"، در اعمال ۱۵:۲۸ در چارچوبی غیر آخرت شناختی، یعنی در چارچوبی تاریخی است.

اعمال ۱۵:۲۸ مسیحیان آن شهر وقتی شنیدند که ما در راه هستیم، تا بازار آپیاس و دهکده ای به نام «سه میخانه» به استقبال ما آمدند و چون پولس آنان را دید، خدا را شکر نموده و دلگرم شد.

در این آیه نیز می بینیم که مسیحیان روم از شهر روم به دهکده ای بنام سه میخانه می روند تا از پولس و همراهانش استقبال به عمل آورند، سپس همراه آنان به شهر روم باز می گردند. کلام می گوید که این کار باعث دلگرمی پولس شد.

آقای جرج لد بر اساس این آیات استدلال می کند که کلمه یونانی آپانتسیس به گروهی از استقبال کنندگان اشاره می کند که به ملاقات کسی بیرون می روند و به همراه او به جایی که بودند باز می گردند.

بنابراین، در اول تسالونیکیان ۴:۱۷ ملاقاتی که با خداوند در هوا خواهیم داشت، به معنی ربوده شدن نیست، بلکه ملاقاتی است که بلافاصله پس از آن، بعنوان مشایعت کنندگان در پیروزی اش، با او به زمین باز خواهیم گشت.

دومین ویژگی پس-مصیبت باوران درک ساده تر آنها از امور آخر نسبت به پیش-مصیبت باوران است.

چون پس-مصیبت باوران تنها به یک بازگشت مسیح باور دارند و از آنجائیکه بین بازگشت مسیح برای کلیسا و پایان مصیبت عظیم، فاصله زمانی ای وجود ندارد، در اینصورت، فقط دو قیامت وجود خواهد داشت:

(۱) قیامت ایمانداران در انتهای مصیبت و آغاز حاکمیت هزار ساله،

(۲) قیامت گناه کاران در انتهای حاکمیت هزار ساله.

علاوه براین، سومین ویژگی پس-مصیبت باوران این است که آنها مجموعه رویدادهای آخر را، وحدتی بنیادین می دانند. آنها معتقدند که این رویدادها قریب الوقوع هستند، گرچه معمولاً بر این باور نیستند که بازگشت مسیح قریب الوقوع، یعنی ممکن است هر لحظه رخ دهد، بلکه، ترجیح می دهند بگویند که، بازگشت مسیح در راه است.

آخرین ویژگی آنها این است که، امید مبارکِ پس-مصیبت باوران "انتظار ربوده شدن قریب الوقوع توسط مسیح" نیست، بلکه این اطمینان است که خداوند ایمانداران را صرف نظر از آنچه رخ دهد محافظت کرده، نگاه خواهد داشت.

با این گفته، بررسی دیدگاه پس-مصیبت باوری را خاتمه داده به مطالعه دیدگاه های مواضع میانی می پردازیم.

(۳) دیدگاه های مواضع میانی

از آنجائیکه در دیدگاههای مصیبت باوری اختلاف نظرهایی وجود دارد، جهت آشنایی شما، ما فقط به سه موضع برجسته آنها، تحت عناوین، دیدگاه های مواضع میانی، بطور خلاصه اشاره می کنیم.

اولین دیدگاه موضع میانی، که معروفترین آن است، میان-مصیبت باوری نام دارد.

در این دیدگاه، اعتقاد بر این است که کلیسا در بخش سبک تر مصیبت (معمولا نیمه اول آن) حضور خواهد داشت، سپس از جهان برده خواهد شد. در یکی از توضیحاتی که در باره این دیدگاه داده شده، کلیسا پیش از ریزش غضب خدا، مصیبت را تجربه خواهد کرد و آنگاه برداشته خواهد شد.

دومین دیدگاه موضع میانی، دیدگاه رُبوده- شدن-بخشی است.

طبق این دیدگاه، رُبوده شدن کلیسا، چندین بار صورت می گیرد، بطوریکه، آن بخشی از ایمانداران که آماده باشند، از زمین برداشته خواهند شد، و رُبوده شدن بخش دیگر از ایمانداران، به دفعات بعد سپرده خواهد شد.

سومین موضع میانی، پس-مصیبت باوری-قریب الوقوع است.

طبق این دیدگاه، گر چه بازگشت مسیح بعد از مصیبت رخ خواهد داد، اما می توان آن را هر لحظه انتظار کشید، چون مصیبت عظیم ممکن است آغاز شده باشد.